

[Lilli Gyldenkilde]

Men det, der får mig til at komme herop på talerstolen igen, er, at når arbejdsministeren håner Socialdemokratiet for meddelellestempoet mellem LO og Socialdemokratiet, vil jeg godt have lov til at sige: der er da også visse ting, der åbenbart ikke tilgår arbejdsministeren i det tempo, det tilgår os andre, selv om vi ikke har en varm linje til LO, for fagforeningernes medlemmer har udtaget deres krav, af hvilke LO også udtager krav, og blandt de krav, der er stillet af fagbevægelsens medlemmer, er der ikke noget, som hedder pensionsordninger, så det kan ikke vælges efter min bedste opfattelse. Det ved arbejdsministeren også udmærket, for han læser formentlig også aviser, eller også får han i al fald af sine embedsmænd meldinger om, hvad der står i dem. Derfor kan arbejdsministeren smile stort over, at det ikke kan blive til noget alt sammen.

Det er nu lidt af en ulykke, fordi det, der muligvis kan ske, er, at der i sidste øjeblik vil være et enkelt af de store forbund, nemlig Metalforbundet, som alligevel vil få dette ind som et overenskomstkraV, uanset hvad medlemmerne har bedt om, og så vil vi komme i den situation, jeg skitserede tidligere, at Metal får lavet en pensionsordning via overenskomsterne, mens de i øvrigt blæser på, om Kvindeligt Arbejderforbund og SiD kan få noget som helst igennem. Det ville være en ulykke.

Lad os håbe, at valget kommer, før nogen aner det, sådan at vi kan få lavet denne lov, som vi åbenbart kan forhandle os frem til.

Erik B. Smith (S):

Jeg kan godt forstå, at arbejdsministeren er vældig interesseret i, at Socialdemokratiet nu skal gå ud og sige, at konklusionen af og budskabet efter førstebehandlingen må være, at enhver må hytte sig selv. Har I behov for en pensionsordning, så rejs den endelig som overenskomstkraV! Jeg skulle nok lige hilse og sige, at vi har jo haft en debat om folkepensionen inden. Og én ting er, at socialministeren har bebudet nogle ting, vi ikke har set, men jeg gad nok se den forbundsformand, der har lyst til at rejse pensionskraV uden sikkerhed for, at folkepensionsreglerne også bliver ændret.

Dertil kommer, at hr. Niels Helveg Petersen var overraskende forsigtig i sit ordvalg.

Han antydede faktisk, at det godt kunne være, der kunne komme en situation, hvor det var nødvendigt at lovgive. Det kan så komme an på en prøve på et senere tidspunkt, men sådan var det altså.

Endelig må vi jo sige, at det er ikke første gang, vi diskuterer disse ting. Vi har i det store og hele mødt samtlige politiske partier og ved i det store og hele i forvejen, hvad samtlige politiske partier mener om forslaget. Arbejdsministeren har da heller ikke holdt sig tilbage, og det samme gælder Dansk Arbejdsgiverforening. Og da det i det store og hele er sammenfaldende – uden at det skal opfattes fornærmende – vil jeg sige, at det kommer ikke bag på os.

Jeg kan da også fortælle arbejdsministeren – og det gælder måske også fru Lilli Gyldenkilde – at jeg ved, at Metalarbejderforbundet har fået en henvendelse fra et forsikringsselskab, der har tilbudt dem en ordning. Man har regnet lidt på det, og Metalarbejderforbundet kan slippe billigere, hvis de skal have den ydelse, som er udregnet, klart nok fordi de har få kvinder, få arbejdsulykker, ringe ledighed. Men jeg skulle så hilse og sige, at Metalarbejderforbundet havde afvist forslaget.

Det, vi skal gå ud og sige fra denne første behandling, er, at Folketinget skal have en anden sammensætning, sådan at dette rimelige, rigtige og retfærdige krav kan gennemføres i kraft af en anden sammensætning efter et folketingsvalg, og det vil også blive budskabet fra denne debat.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg har ofte stor respekt for fru Lilli Gyldenkildes evne til at fortolke debatter og debatternes konklusioner, og det gælder også i dag. Jeg må konstatere, at fru Lilli Gyldenkildes evne til fortolke debatten synes at være væsentlig bedre end både hr. Bjørn Wesths og hr. Erik B. Smiths.

Jeg fortolker også hr. Niels Helveg Petersen sådan, at man har sagt nej til de foreliggende forslag, og så har man sagt fra radikal side, at arbejdsmarkedets parter selv skal forhandle sig frem til løsninger. Hvis der så i forlængelse af det bliver behov for lovgivning, så synes Det Radikale Venstre, at det var en god idé. Det er der da ikke noget overraskende i. Det er i øvrigt heller ikke